

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/125/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204278
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412204278.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti odporcovi: Slovenská republika, konajúci orgán: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto rozhodol:

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietá.

II. Súd návrhy vo veci samej zamietá.

III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 6C/125/2012-28 zo dňa 15.04.2013 súd spojil veci vedené na tunajšom súde pod č.k. 6C/125/2012 a 6C/128/2012.

Vo veci č.k. 6C/126/2012 sa navrhovateľ návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporcovi domáha náhrady majetkovej škody 7.243,47 eur a nemajetkovej ujmy 1.448,69 eur, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej E. S. pod sp. zn. EX 15548/2010 na vymoženie pohľadávky navrhovateľa voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Navrhovateľ v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 23.04.2012 (konanie pritom začalo dňa 13.10.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 558 dní).

Vo veci, pôvodne č.k. 6C/128/2012, sa navrhovateľ návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporcovi domáha náhrady majetkovej škody 7.024,72 eur a nemajetkovej ujmy 1.404,94 eur, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej Y. H.Ň. pod sp. zn. EX4254/2011 na vymoženie pohľadávky navrhovateľa voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Navrhovateľ v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 13.07.2011 (konanie pritom začalo dňa 01.03.2011), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 134 dní).

Žalobné návrhy navrhovateľ zhodne odôvodnil tým, že ako oprávnený písomne navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný Okresný súd Dolný Kubín o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. S odkazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len ako "EP") v znení účinnom od 01.06.2010 a od 01.06.2011 uviedol, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmiarov nimi schválených. V prípade exekučného titulu oprávneného - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoRK") nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov rozhodcovskými komisiami bolo k 01.02.1991 zrušené. Rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu a je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O. s. p.") a neskôr EP - § 274 písm. h) O. s. p. a § 41 ods. 2 písm. i) EP ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Podľa § 43 ods. 2 EP platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na povahu exekučného titulu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej doby. Nesprávny úradný postup charakterizovaný: a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej dobe lehoty, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, b/vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľky. Exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 EP spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legalitu (čl. 2 Ústavy SR). Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takehoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia -uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva) uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. §40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z.. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. §40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z., nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnom žalobe. Zákonodarca kreáciou ust. § 40 a § 43 zákona č. 244/2002 Z.z. prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v ust. §40 zákona č. 244/2002 Z.z. a ak takéto splnenie podmienok nastane včas, t.j. v lehote upravenej v ust. § 41 zákona č. 244/2002 Z.z.. Inými slovami, ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho

procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav.

Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. § 40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje.

Ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku, je potrebné pripomenúť, že tieto obmedzenia sú zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu, a to nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení. Základné práva totiž nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd si preto musí byť pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv, a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa ap.) Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí.

Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. § 40 a nasl. ZoRK), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný.

Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Upozornil že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom - § 44 ods. 2 EP. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísľuje nasledovne.

A. Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úver. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

B. Zároveň si navrhovateľ uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akokoľvek náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Navrhovateľ uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy;

a) neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b) vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstva zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;

c) nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02). Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciu a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatnou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu zodpovedajúcu 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Navrhovateľ postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Preto považuje za nutné

a) deklarovateľ porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) deklarovateľ porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahradiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b)..

Odporca v spojenom konaní súdu doručil dňa 13.05.2013 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť z viacerých dôvodov, predovšetkým z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "ZoZŠ"). Poukázal aj na nedostatky žaloby, ktoré podľa nej spôsobujú zmatečnosť podania, keď navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že znáša dôkazné bremeno. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody - či si ju navrhovateľ uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom uvádzané prieťahy v konaní, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikal na odstránenie neželaného stavu. Poukázal aj na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené odporcyni 23.04.2012 a ak táto podala žalobu na súd už 27.09.2012, je zrejmé, že ju navrhovateľ nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. MS SR následne adresoval navrhovateľovi výzvy na doplnenie žiadosti, napriek tomu navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o prerokovanie ktorého sám požiadal. Preto MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoZŠ nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. Ustanovenia ZoZŠ ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou škodou, ktoré tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že tento postup navrhovateľa špecifikuje ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote (teda zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia po 15-ňovej lehote) a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie). Teda ide o dva namietané nesprávne úradné postupy. Jednak namietaným postupom má byť samotný spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o prvý namietaný postup, takto formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keďže môže ísť len o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenia účelu postupu štátneho orgánu, ktorý, či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo nie, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR 4Cdo 24/2004, uverejnený pod č. 23/2011). Teda akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť oným "nesprávnym úradným postupom" na účely zákona č. 514/2003 Z.z.. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Súčasne nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože s

poukazom na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pretože by muselo ísť o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie sú nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. V súvislosti s námietkou navrhovateľa o prekročení právomocí tým, že súd opätovne posúdil práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, odporca poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR (konkrétne spisové značky a dátum rozhodnutí vid' č.l. 34 spisu), podľa ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky atď. V tomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodíť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva plynú. K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15dňovej lehote odporkyňa poukázala na samotnú dikciu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorej sa lehota 15 dní nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K existencii prieťahov v konaní odporca poukázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, v zmysle ktorého mal navrhovateľ preukázať, že podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že existuje právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP alebo Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov má odporca za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä kritéria, ako sú zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Odporca nepovažuje za preukázanú existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní. Keďže k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred marcom 2009 odporca vzniesol s poukazom na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. námietku premlčania voči každému uplatnenému nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporkyňa doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o uplatnenú materiálnu škodu s poukazom na § 17 ods. 1 ZoZŠ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Navrhovateľ nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporca taktiež poukázal na to, že nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov navrhovateľa a tvrdenie, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyhľaditeľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, čo neurobil. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať, že by mu súd priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v akej ich požaduje od odporcu a v druhom rade, že sú nevyhľaditeľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, to znamená nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal, ani nepreukáže, keďže niektorí dlžníci by boli insolventní, po smrti a podobne. Odporca je toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorú navrhovateľ žiada vo výške 20% u istiny a príslušenstva, odporca poukázal na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú v tomto konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 675/2011 odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež zánik podnikateľských aktivít a plánov nebol zo strany navrhovateľa preukázaný a ani to, akým spôsobom uvedená situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa". Rovnako požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Navrhovateľ zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej

ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenie práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva. A z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti odporca poukázal na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ, na podnikateľskú činnosť navrhovateľa a povedomie, ktoré je okolo navrhovateľa v súvislosti s touto činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 12.06.2013 (streda) o 12.15 hod., ktoré vykonal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania. Odporca, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania. Zástupca navrhovateľa dňa 07.06.2013 (piatok) o 18:15 súdu doručil emailom návrh na zrušenie pojednávania, ktorý bol podateľňou súdu zaevidovaný až v deň pojednávania. Návrh na zrušenie pojednávania odôvodnil tým, že je potrebné, aby bolo ústavne konformne rozhodnuté o otázke nestrannosti súdu a sudcu v tomto konaní s tým, že súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním vecí. K návrhu pripojil sťažnosť na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojený s návrhom na doklad vykonateľnosti podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z., ktorá je datovaná dňom 06.06.2013 a adresovaná Ústavnému súdu SR. Súd vo veci určil termín pojednávania dňa 20.05.2013, pričom predvolanie na pojednávanie bolo navrhovateľovi a jeho zástupcovi doručené dňa 24.05.2013. Navrhovateľ v ústavnej sťažnosti napáda uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 16.01.2013 č.k. 7NcC/3/2013, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Jana Veselá nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 6C/125/2012. Súd poukazuje na to, že toto uznesenie bolo zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 18.02.2013. Ústavnú sťažnosť, ktorou toto uznesenie napáda zástupca navrhovateľa vypracoval 06.06.2013, teda deň predtým, než navrhol zrušiť pojednávanie a päť dní pred termínom pojednávania. Takýto postup navrhovateľa súd považuje za účelový. Súd tak o návrhu na prerušenie konania rozhodol súbežne s návrhom vo veci samej, keď dospel k záveru, že spôsobilým dôvodom na zrušenie (odročenie) pojednávania by bolo len návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. a/ až c/OSP, kedy súd musí konanie prerušiť obligatórne. V tomto prípade tomu tak nebolo.

Podľa § 109 ods. 1 OSP súd konanie preruší, ak a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie; b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Navrhovateľ navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP, nakoľko ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Predmetnú otázku navrhovateľ špecifikoval tak, že ide o otázku nestrannosti súdu a sudcu povereného prejednaním a rozhodnutím vecí, keď už v žalobe označila skutočnosť, pre ktoré má byť sudca vylúčený a zásadne nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín nie sú z prejednávania vecí vylúčení. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie krajského súdu hodnotí navrhovateľ ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, a to potom čo ho vyhodnotil ako nedôvodný. Predovšetkým navrhovateľ nijako nepreukázal, že ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR skutočne aj podal. Súd si pritom túto skutočnosť nemôže preveriť ani na internetovej stránke Ústavného súdu SR, pretože podľa § 5 ods. 7 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa povinne zvereňujú len návrhy na začatie konania podľa čl. 125 až čl. 126 a čl. 127a až čl. 129 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy sú však upravené v čl. 127 Ústavy SR.

Aj v prípade, že by navrhovateľ súdu preukázal, že ústavnú sťažnosť, pre ktorú žiada prerušenie konania aj na Ústavný súd SR podal, súd je toho názoru, že v danom prípade dôvod na prerušenie konania nie je daný, keď nejde o prípad uvedený v ust. § 109 písm. b/ OSP, ani v ust. § 109 ods. 2 písm. c/ OSP.

Ust. § 109 ods. 1 písm. b/ OSP zakotvuje, že súd preruší konanie ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Predbežné otázky, ktoré súd nesmie sám riešiť sú uvedené v ust. § 135 OSP. V predmetnej veci je nastolenou otázkou neustrannosti konajúceho súdu a sudcu. Túto otázku sú pritom všeobecné súdy oprávnené riešiť (táto právomoc im vyplýva z ust. § 16 ods. 1 OSP) a aj ju riešili. Konkrétne Krajský súd v Žiline rozhodoval o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu, resp. zákonnej sudkyne z prejednávania vecí spojených do konania pod č.k. 6C/125/2012. Vo veci č.k. 6C/125/2012 uznesením č.k. č.k. 7NcC/3/2013, zo dňa 16.01.2013 a vo veci pôvodne č.k. 6C/128/2012 uznesením č.k. 9NcC/2/2013 zo dňa 31.01.2013. Prvostupňovaný súd vychádza z týchto rozhodnutí, ktoré je povinný, keďže ide o rozhodnutia súdu nadradeného tunajšiemu súdu, rešpektovať.

Pokiaľ ide o navrhovateľom navrhované prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, súd k takémuto riešeniu pristupuje vtedy, ak ide o otázku, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie vo veci samej. Prípadné konanie na Ústavnom súde SR, pre ktoré navrhovateľ žiadal prerušiť konanie č.k. 6C/125/2012, sa dotýka len procesnej stránky sporu, nejde o prejudiciálnu otázku pre toto konanie.

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania súd na záver uvádza podstatnú okolnosť, že navrhovateľom tvrdený (a nepreukázaný) dôvod na prerušenie konania (podanie ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde SR) sa vzťahuje len k pôvodnej veci č.k. 6C/125/2012, keďže navrhovateľ súdu doručil ústavnú sťažnosť, ktorou napáda len uznesenie Krajského súdu v Žiline vydaného vo veci č.k. 6C/125/2012, a to uznesenie č.k. 7NcC/3/2013 zo dňa 13.01.2013. Predmetom konania č.k. 6C/125/2012 je však, po rozhodnutí o spojení, aj vec pôvodne vedená pod č.k. 6C/128/2012. Ohľadne uznesenia o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu v tomto konaní navrhovateľ ani len netvrdil, že by ich napadol ústavnou sťažnosťou. Vo vzťahu k nárokom uplatneným v konaní vedenom pôvodne pod č.k. 6C/128/2012 tak súd ako ďalší dôvod na zamietnutie návrhu na prerušenie konania konštatuje, že navrhovateľ nepreukázal ani samotné vypracovanie ústavnej sťažnosti.

Napokon súd poukazuje na to, že navrhovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby Ústavný súd SR rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 7NcC/3/2013 zo dňa 16.01.2013. Ak takéto rozhodnutie bude vydané, navrhovateľovi bude poskytnutá taká ochrana, akú sleduje návrhom na prerušenie konania (v konaní nebude možné do času rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vychádzať z napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline).

Dospejúc k záveru, že je na mieste návrh na prerušenie konania zamietnuť, súd súčasne s rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, rozhodol aj vo veci samej.

Rozhodnutie predchádzalo dokazovanie, ktoré spočívalo výlučne v dokazovaní listinami, ktoré do spisu (spisov) predložili účastníci konania a ďalej listinami, ktoré navrhovateľ doručil dňa 23.04.2012, 25.05.2012, 25.09.2012 odporcovi, obsahujúce zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a ktoré boli na tunajšom súde zaregistrované v Správnom denníku pod č. 467/12. Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spismi tunajšieho súdu č.k. 4Er/901/2010 a 7Er/96/2011, a to tak, že zo spisu tunajšieho súdu 4Er/901/2010 sa súd oboznámil so žiadosťou o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnicou z čl. 2 spisu, výzvou na zaslanie spisu z čl. 9 spisu, žiadosťou o predĺženie lehoty na predloženie písomností z čl. 10 spisu, oznámením o úmrtí z čl. 20 spisu a uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia č.k. 4Er/901/2010-21 zo dňa 31.01.2011, právoplatným 21.02.2011 a

z pripojeného spisu tunajšieho súdu 7Er/96/2011 so žiadosťou o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnicou z čl. 2 spisu, výzvou na zaslanie spisu z čl. 10, odpoveďou na žiadosť z čl. 11, uznesením tunajšieho súdu č.k. 7Er/96/2011-25 zo dňa 17.06.2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.07.2011.

Na základe vykonaného dokazovania sa súd, na prvom mieste, zaoberal námietkou odporcu o predčasnom podaní žaloby.

Podľa § 16 ods. 1 ZoZŠ ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z prijímacej poštovej pečiatky odporcu na už zmieňovanom zozname žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal súd preukázané, že tieto boli odporcovi doručené dňa 23.04.2012, 25.05.2012 a 25.09.2012, takže v čase rozhodovania súdu nepochybne uplynula 6 mesačná lehota na uspokojenie nároku v zmysle ust. § 16 ods. 1 ZoZŠ. Táto lehota pritom uplynula márne, pretože ani odporca nepopieral fakt, že by medzičasom došlo k uspokojeniu nárokov navrhovateľa. O predčasnosti podania žaloby bolo možné hovoriť len v určitom štádiu súdneho konania, avšak v čase rozhodovania súdu (ktorý je relevantný, keďže táto skutočnosť by sama o sebe mohla byť dôvodom na zamietnutie návrhu vo veci samej) už záver o predčasnosti nie je možný.

Na základe uvedeného potom súd ďalej skúmal, či je daná zodpovednosť odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom tak, ako to vo svojom žalobnom návrhu tvrdil navrhovateľ, podľa ktorej nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že tunajší súd v exekučných konaniach (konkretizovaných nižšie) a) nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, b) vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie troch základných predpokladov: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody ako majetkovej ujmy či nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Keďže pre vznik zodpovednosti musia byť naplnené všetky tri predpoklady kumulatívne, o vzniku zodpovednosti nemožno hovoriť ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Súd sa preto zaoberal najskôr tým, či sa tunajší súd dopustil v exekučných konaniach nesprávneho úradného postupu alebo nie.

Zo spisu č.k. 4Er/901/2010 (EX 15548/10) pripojeného k spisu č.k. 6C/125/2012 vyplýva, že dňa 13.10.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 09.12.2010 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynuli viac takmer dva mesiace. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia tunajší súd listom zo dňa 13.12.2010, odoslaným v ten istý deň, požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Dňa 15.12.2010 uvedený súd požiadal tunajší súd o predĺženie lehoty na predloženie spisového materiálu o 30 dní. Dňa 03.01.2011 bolo tunajšiemu súdu doručené oznámenie o úmrtí povinnej, ktoré nastalo dňa 25.12.2010. Na základe toho súd uznesením zo dňa 31.01.2011 č.k. 4Er/901/2010-21 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.02.2011, keď voči nemu nebolo podané odvolanie. Z uvedeného je teda zrejmé, že dôvodom zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neboli skutočnosti, ktoré by vzišli z preskúmania exekučného titulu v danej veci - rozhodcovského rozsudku, ale dôvodom zamietnutia žiadosti bola výlučne smrť povinnej, ktorá nastala v období po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Námietky navrhovateľa voči postupu exekučného súdu ohľadne rozhodovania o exekučnom titule v danej veci sú tak nedôvodné, keďže ako už bolo uvedené, tunajší súd nezamietol žiadosť o

udelenie poverenia pre skutočnosti, ktoré by sa akýmkoľvek spôsobom dotýkali exekučného titulu. Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že tunajší súd nerozhodol o žiadosti na udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, súd uvádza, že súd o žiadosti rozhodol po 52 dňoch od jej doručenia. Navrhovateľ v žalobe tvrdil, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 134 dní. Na toto exekučné konanie sa vzťahuje právna úprava § 44 ods. 2 EP účinná od 01.06.2010.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom od 01.06.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z citovaného ustanovenia vyplýva 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá začína plynúť od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Teda z tejto dikcie je zrejmé, že táto lehota sa vzťahuje na prípady, keď je o tejto žiadosti rozhodnuté pozitívne (je udelené poverenie). V predmetnom exekučnom konaní tunajší súd nerozhodol tak, že by poverenie na vykonanie exekúcie udelil, ale tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Pre tento druh negatívneho rozhodnutia EP, ani iný zákon (viď znenie § 9 ZoZŠ) neurčuje žiadnu procesnú lehotu a preto nemožno prijať záver, že tunajší súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu, ak zamietol žiadosť o udelenie poverenia v dlhšej než 15 dňovej lehote. Od doručenia žiadosti o udelenie poverenie až do negatívneho rozhodnutia o tejto žiadosti súd pritom nepostupoval nesústredene a so zbytočnými prieťahmi, ako tvrdí v žalobe navrhovateľ. Exekučným titulom, ako už bolo uvedené, je rozhodcovský rozsudok, ktoré má povinnosť súd preskúmať (na rozdiel od ostatných exekučných titulov) aj z hľadísk uvedených v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré sa týkajú jeho materiálnej vykonateľnosti. Za týmto účelom tunajší súd (keď ešte nemal vedomosť o smrti povinnej) zabezpečoval spis rozhodcovského súdu vzťahujúce sa k vymáhanej pohľadávke. Pred doručením tohto spisu však povinná zomrela. Neobstojí preto ani argumentácia navrhovateľa, že by súd počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty a išlo tak o ničím ospravedlniteľnú nečinnosť. Nemožno sa tak stotožniť s názorom navrhovateľa, že tunajší súd sa v predmetnom konaní dopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ, a to súčasne takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní. Pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v konaní, súd sa zhoduje s argumentáciou odporcu, že konštatovanie ich existencie nie je v právomoci všeobecných súdov, ale Ústavného súdu SR, resp. predsedu všeobecného súdu v konaniach o sťažnostiach podľa ust. § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Zo spisu č.k. 7Er/96/2011 (EX 4254/11) pripojeného k spisu, pôvodne č.k. 6C/128/2012, vyplýva, že dňa 01.03.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 24.03.2011 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynulo 23 dní. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia tunajší súd listom zo dňa 30.03.2011, odoslaným v ten istý deň, požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Uvedený spis bol súdu doručený na CD nosiči dňa 11.04.2011 a tunajší súd dňa 17.06.2011 vydal uznesenie č.k. 7Er/96/2011-25, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa voči postupu exekučného súdu ohľadne skúmania exekučného titulu (posúdenia formálnej a materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku) v danej exekučnej veci, súd ich posúdil ako nedôvodné, pretože tento postup súdu nemožno podradiť pod "nesprávny úradný postup", keďže ide o takú činnosť súdu, ktorá priamo prejavila vo vydanom rozhodnutí a určila jeho obsah. Ako vyplýva z rozhodnutia NS SR č.k. 4Cdo 24/2004, na ktoré poukazoval aj odporca, o nesprávny úradný postup môže ísť len vtedy, ak ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenia účelu postupu štátneho orgánu, ktorý, či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo nie, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Toto rozhodnutie sa síce vzťahuje na už zrušený zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným

postupom, avšak možno z neho vychádzať aj pri aplikácii ZoZŠ, keďže tento zákon neobsahuje uzavretú definíciu nesprávneho úradného postupu (viď formulácia § 9 ods. 1 ZoZŠ - za nesprávny úradný postup sa považuje aj....).Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že tunajší súd nerozhodol o žiadosti na udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, súd uvádza, že súd o žiadosti rozhodol po 85 dňoch od jej doručenia. Navrhovateľ v žalobe tvrdil, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 558 dní. Na toto exekučné konanie sa vzťahuje právna úprava § 44 ods. 2 EP účinná od 01.06.2010, ktorá už bola citovaná vyššie a teda totožný je aj záver súdu, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá začína plynúť od doručenia žiadosti o udelenie poverenia sa vzťahuje len na prípady, keď je o tejto žiadosti rozhodnuté pozitívne (je udelené poverenie). V predmetnom exekučnom konaní tunajší súd nerozhodol tak, že by poverenie na vykonanie exekúcie udelil, ale tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Pre tento druh negatívneho rozhodnutia EP, ani iný zákon (viď znenie § 9 ZoZŠ) neurčuje žiadnu procesnú lehotu a preto nemožno prijať záver, že tunajší súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu, ak zamietol žiadosť o udelenie poverenia v dlhšej než 15 dňovej lehote. Od doručenia žiadosti o udelenie poverenie až do negatívneho rozhodnutia o tejto žiadosti súd pritom nepostupoval nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi, ako tvrdí v žalobe navrhovateľ. Exekučným titulom, ako už bolo uvedené, je rozhodcovský rozsudok, ktoré má povinnosť súd preskúmať (na rozdiel od ostatných exekučných titulov) aj z hľadísk uvedených v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré sa týkajú jeho materiálnej vykonateľnosti. Za týmto účelom tunajší súd zabezpečoval spis rozhodcovského súdu vzťahujúci sa k vymáhanej pohľadávke. Neobstojí preto ani argumentácia navrhovateľa, že by súd počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty a išlo tak o ničím ospravedliteľnú nečinnosť. Nemožno sa tak stotožniť s názorom navrhovateľa, že tunajší súd sa v predmetnom konaní dopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ, a to takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní. Pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v konaní, súd sa zhoduje s argumentáciou odporcu, že konštatovanie ich existencie nie je v právomoci všeobecných súdov, ale Ústavného súdu SR, resp. predsedu všeobecného súdu v konaniach o sťažnostiach podľa ust. § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Aj v prípade, ak by tomu tak nebolo, pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu by bolo potrebné, aby navrhovateľovi žiadaná škoda vznikla v príčinnej súvislosti s tým postupom súdu. Majetkovú škodu navrhovateľ žiadal priznať vo výške vymáhanej istiny s príslušenstvom. Súd konštatuje, že navrhovateľ vznik škody v príčinnej súvislosti s postupom súdu nijako nepreukázal. O vzniku škody, za ktorú by zodpovedal odporca by pritom bolo možné hovoriť len vtedy, ak by bolo preukázané, že navrhovateľ stratil reálnu možnosť vymôcť si svoje pohľadávky práve a výlučne z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, resp. z dôvodu zbytočných prieťahov v konaní. Toto preukázané nebolo, nehovoriac o tom, že v exekučnom konaní č.k. 4Er/901/2010 povinná zomrela v rámci 15 dňovej lehoty, v ktorej podľa navrhovateľa malo byť rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia.

Zhrnúc doteraz uvedené súd dospel k záveru, že spojené žalobné návrhy navrhovateľa sú nedôvodné, keď v exekučných konaniach tunajšieho súdu č.k. 4Er/901/2010 a 7Er/96/2011 nedošlo k nesprávne úradnému postupu a i v prípade, že by tento záver nebol správny, navrhovateľ nepreukázal, že mu v príčinnej súvislosti s týmto postupom vznikla škoda práve vo výške vymáhaných istín a ich príslušenstva (v konaní pôvodne č.k. 6C/125/2012 ide o sumu 7.243,47 eur a v konaní pôvodne č.k. 6C/128/2012 o sumu 7.024,72 eur). Argumentácia navrhovateľa o vzniku škody a príčinnej súvislosti predpokladá, že ak by nebolo údajného nesprávneho úradného postupu (poverenie na vykonanie exekúcie by bolo vydané a v 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti) v exekučnom konaní by bola vymožená celá vymáhaná istina aj s príslušenstvom. Takýto výsledok exekučného konania sa ale v žiadnom prípade s určitosťou predpokladať nedá. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že v prípade dlžníkov veriteľov poskytujúcich úvery, ide zväčša o osoby s nízkym alebo žiadnym príjmom a inak nemajetné osoby. Takisto môžu nastať akékoľvek iné okolnosti, ktoré by pre oprávneného znamenali nemožnosť dosiahnuť vymoženie pohľadávky (smrť povinného a podobne). Spoločlivý záver, že by bola vymáhaná istina s príslušenstvom určite vymožená tak urobiť nemožno. Na základe uvedeného nemožno dospieť k záveru o existencii príčinnej súvislosti a následne vzniku škody. Pre nesplnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu súd návrhy navrhovateľa zamietol. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, v tejto časti súd návrhy navrhovateľa zamietol z dôvodu, že priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, v tomto prípade nesprávneho úradného postupu (§ 17 ods. 2 ZoZŠ), ktorých záver však z vykonaného dokazovania nevzišiel.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v spore úspešnému odporcovi, ktorému by náležalo náhrada účelne vynaložených trov, právo na ich náhradu nepriznal, pretože odporca, hoci si právo na náhradu trov konania uplatnil, tieto nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik trov nevyplýva.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V Dolnom Kubíne 12. júna 2013

JUDr. Jana Veselá
sudkyňa